

Kunstenaars info Ladyshave

Lees hier meer over de deelnemende kunstenaars aan Ladyshave.

Madeleine Berkhemer is een Rotterdamse kunstenares, van wie het werk uitgebreid is geïxposeerd in Nederland, Zwitserland en Scandinavië. Zij houdt zich bezig met een groot aantal gebieden en media, zoals beeldhouwen, installation, performance, fotografie en collage.

Vrouwelijke identiteit en vrouwelijke seksualiteit – vaak haar eigen – staat grotendeels centraal in werk van Madeleine, wat heel grafisch wordt weergegeven via performatieve zelfportrettering die verweven is in haar werk of door de betekenis van de materialen die ze gebruikt: lingerie, panties, tot fetisch worden schoenen en producten die gewag maken van het vrouwelijk lichaam. Ze slaagt er vaak in een agressieve en confronterende kwaliteit in haar werk te bereiken, een kwaliteit die zelfs overblijft in kunstwerken waaruit ze zichzelf of openlijke grafische beelden totaal heeft verwijderd. Berkhemer brengt passie, begeerte en seksuele manie deskundig over door middel van vorm, spanning, materiaal en kleur.

Martin C. de Waal is een kunstenaar uit Amsterdam die zich geen grenzen laat opleggen door disciplines, omdat hij zich bezig houdt met design, mode en visuele kunst. Digitaal gemanipuleerde fotografie en performance zijn vaak de manier waarop Martin werkt, hoewel zijn eigen lichaam in het verleden deel uitmaakte van het werk dat wordt veranderd en tot uiting wordt gebracht door plastische chirurgie en make-up. In zijn werk houdt hij zich regelmatig bezig met het begrip "identiteit" en de relatie daarvan met de manier waarop de massa- en modemediën het begrip "identiteit" als handelsartikel gebruiken. Seksualiteit, gender en ras, en vaker nog de complexe intersecties daartussen, nemen een prominente plaats in zijn werk in.

Zijn werk is laconiek van aard en drukt vaak het verlangen naar de onbereikbare glamour en perfectie uit die wordt gepromoot door de media, terwijl hij tegelijkertijd op een bescheiden wijze met naar zichzelf wijst als iemand die beter zou moeten weten. Terwijl de modaliteiten van zijn onderwerpen - de

Artists info Ladyshave

Find out more about the artists participating in the exposition Ladyshave.

Madeleine Berkhemer is a Rotterdam artist who has shown extensively in the Netherlands, Switzerland, and Scandinavia. She works in a broad range of tropes and media, including sculpture, installation, performance, photography, and collage.

Female identity and female sexuality – often her own – are at the center of most of Madeleine's work, whether represented very graphically through performative self-portraiture that is incorporated into the work, or through the meaning of the materials she uses: lingerie, fetishised shoes, and products that speak of a woman's body. She often manages to achieve an aggressive and confrontative quality in the work, a quality that remains even in works where she has removed herself or overt graphic imagery altogether. Rage, desire, and sexual frenzy are expertly conveyed through form, tension, material, and color.

Martin C. de Waal is an Amsterdam-based artist whose work crosses disciplines, working in design, fashion, and the visual art world. Digitally altered photography and performance are Martin's usual modes of working. His own body often forms part of the work, being apparently altered through plastic surgery or make-up to construct its discourse. His work frequently engages with the notion of 'identity' and its relationship to the way in which mass and fashion media use 'identity' as a commodity. Sexuality, gender, and race – and more often the complex intersections between all of these – feature strongly in his work.

Martin's work has a wry quality that often expresses the desire for the unattainable glamor and perfection promoted by media images, whilst simultaneously poking a self-effacing finger at himself, someone who should know better. While the modes of his subject matter – the mainstream fashion media – have often been the means by which he has made his work, more recent performances have taken this discourse even further by literally 'using' or placing himself within the musical performances of Belgian Electro stars (and Karl Lagerfeld cover duo)

mainstream modemediã - vaak de manier zijn waarop hij zijn werkt maakt, gaan recentere performances hierin nog verder doordat hij zichzelf letterlijk "gebruikt" of plaatst in de muzikale performances van Vive La Fí te, de Belgische Electro sterren (ook het coverduo van Karl Lagerfeld) of door het ruilen van songs met elkaar. Recente performances op dit gebied omvatten ook de performances bij Cokkie Snoei als deel van het "New Gothic" -project en het werk bij FOAM als onderdeel van de Guy Bourdin-overzichtstentoonstelling.

DJ Chantelle is een Rotterdamse conceptuele kunstenares van wie de avatarpraktijk net zoveel deel uitmaakt van het werk met de "visuele kunst-boyband", het collectief De Artoonisten, als van afzonderlijk werk dat oneerbiedig en dadaïstisch uithaalt naar de hedendaagse Nederlandse samenleving en, in het bijzonder, de relatie tussen gender, seksualiteit, macht en consumptie. "Objects of Desire" blijft een preoccupatie voor DJ Chantelle, de bizarre avatar met het lichaam van een man in pak en het van make-up voorziene hoofd van een klassieke vrouw uit de middenklasse, die werk produceert dat een weerspiegeling is van diepgewortelde verlangens naar het consumeren van luxe en exclusiviteit als het ultieme modieuze sociale machtsaccessoire. De subversief politieke kunstwerken trotseren echter simplistische interpretaties als louter kritiek op de consumentenmentaliteit.

Wat DJ Chantelle uniek maakt binnen het moderne conceptuele gebied is de concentratie op zeer traditionele productiemethodes: werken van keramiek, glas en graniet wordt vaak een eigen bestaan toegestaan, soms gecombineerd met fotografie, performance of kunstwerken op papier, die dicht in de buurt komen van DJC's eerdere bestaan als politiek tekenares.

Niet alleen exposeerde DJ Chantelle werk met The Artoonists, maar zij was ook een van de kunstenaars die van de stad Rotterdam de opdracht kreeg voor het maken van het Martin Toonder-monument, een monument voor een van de meest geliefde Nederlandse striptekenaars. Dit oorspronkelijke kunstwerk, uitgevoerd in zuivere 19e eeuwse materialen zoals graniet, brons en bladgoud, is een van de belangrijkste stukken van post-20ste eeuwse werk in opdracht van een Nederlandse

Vive La Fí te or swapping songs with each other. Recent performances in this trope have included the performance at Cokkie Snoei as part of the 'New Gothic' project and work at FOAM as part of the Guy Bourdin retrospective.

DJ Chantelle is a Rotterdam-based conceptual artist whose avatar practice is as much part of the work with 'visual arts boy band' The Artoonists (De Artoonisten), as it is part of a body of individual work that pokes an irreverent, dadaistic swipe at contemporary Dutch society in general and the relationship between gender, sexuality, power, and consumption in particular. Objects of Desire, the bizarre avatar that consists of the body of a suited man and the made-up head of an archetypal bourgeois woman, remains a preoccupation for DJ Chantelle, who produces work that reflects deep-seated desires to consume luxury and exclusivity as the ultimate, fashionable social power accessories. Being subversively political, the works, however, defy simplistic readings as a mere critique on consumerism.

What makes DJ Chantelle unique within the contemporary conceptual field is a concentration on very traditional production methods: ceramics, glass, and granite works are often allowed an existence of their own, sometimes combined with photography, performance, or works on paper drawing on one of DJC's former existences as a political cartoonist.

In addition to showing works with The Artoonists, DJ Chantelle was also one of the artists from this collective to be commissioned by the city of Rotterdam to create the Martin Toonder Monument, a monument to the Netherlands' best-loved cartoonist. This seminal work executed in pure 19th-century materials such as granite, bronze, and gold leaf is one of the key pieces of post-20th-century public commissioning by a Dutch city, approached entirely without concern for the modernist orthodoxy.

The large body of work that forms the modular installation Self Serving Salome takes as its starting point DJC's preoccupation with French decadent texts such as "Against Nature" and 'decadent' aesthetics, in particular the works of Aubrey

stad dat geheel benaderd is zonder stil te staan bij de modernistische orthodoxie.

Een groot deel van het werk dat de modulaire installatie "Self Serving Salome" vormt, gaat uit van de preoccupatie die DJC heeft met Franse decadente teksten zoals "Paganist Naturel" en "decadente" esthetica, in het bijzonder de werken van Aubrey Beardsley, wat een ongewoon uitgangspunt is voor een Nederlandse kunstenares. Het werk omvat een aantal grote keramische stukken die door de kunstenares met de hand zijn gemaakt met gebruikmaking van traditionele technieken. Deze worden dan geplaatst in een plaats specifieke relatie tot andere elementen op het gebied van fotografie, video en beeldhouwwerk, afhankelijk van het grillige humeur van de eigenaardige diva.

Jennifer Tee is een vooraanstaande jonge Nederlandse kunstenares. Haar werk, dat internationaal is geïxposeerd en dat veel lofuitingen en prijzen heeft ontvangen, zoals de Prix de Rome, wordt vaak geassocieerd met weerspiegeling van haar culturele ervaring als Chinees-Nederlandse. Ze maakt gebruik van zowel westerse toepassingen als onmiskenbare Chinese iconografie, wat wellicht ook haar dialoog weergeeft met de rijke hoeveelheid werk die ontstaat binnen de hedendaagse Chinese kunst.

Ook zij is een van de kunstenaars van wie het werk constant wordt vernieuwd door de experimenten met verschillende kunsttechnieken en ook zij houdt zich bezig met een grote verscheidenheid aan media. De meest algemene vorm daarvan is misschien wel installations, waarbij sterke kleuren prominent aanwezig zijn door het gebruik van stoffen, iconografie op basis van traditionele Chinese elementen en werkvormen als borduren en keramiek.

Terwijl de kwestie culturele identiteit meestal manifest aanwezig is in Jennifer's werk, blijven de kwesties gender en identiteit zichtbaar in bijna alles wat ze maakt, soms obscuur, persoonlijk en moeilijk te lezen of, op andere momenten -zoals soms in het videowerk - bijna universeel in het tragikomische vermogen om zelfs de meest cynische kijker te boeien.

Beardsley. An unusual starting point for a Dutch artist. The work involves a number of large-scale ceramic pieces that were handmade by the artist using traditional techniques. These are placed in site-specific relation to other photographic, video, and sculptural elements depending on the unpredictable mood of the weird diva.

Jennifer Tee is one of the Netherlands' pre-eminent younger artists. Her work has been shown internationally and drawn acclaim and awards such as the Prix de Rome and is usually interpreted as reflecting her cultural experience as Chinese-Dutch, drawing on both western practices and Chinese iconography, which perhaps also reflects her dialogue with the rich body of work emerging within contemporary Chinese art.

Another artist whose work is constantly refreshed by experimentation with different craft techniques, Jennifer has worked in a broad range of media, perhaps the most common form being installations that involve the use of strong color, often through the use of fabric, iconography drawing on traditional Chinese elements, and forms such as embroidery or ceramics.

While the issue of cultural identity is usually foregrounded in Jennifer's work, the issues of gender and identity remain evident in almost all her work. Sometimes these themes are obscure, personal, and hard to read, at other times for example in some of her video work almost universal, having the tragicomic ability to engage the most cynical viewer.

Risk Hazekamp is an artist from The Hague whose photographic works take the issue of gender by the horns, quite literally in some cases, since images of the West, cowboys, and all the baggage that they carry in terms of gender and media constructions of gender, are prevalent.

The works that use the figure, disturbingly familiar clothing, and landscape to deconstruct (or perhaps reconstruct) the idealized images of maleness and femaleness often exist in a state of ambivalent 'femaleness.' Is she seeking to attain the perfect image of a lesbian Malboro woman with tinges of a female James Dean? Or is

Risk Hazekamp is een kunstenares uit Den Haag, wier fotografische werken de kwestie gender bij de horens vat. Zij doet dit soms bijna letterlijk, zoals bij beelden van "the West", waar cowboys en alle bagage die ze bij zich hebben op het gebied van gender en de mediaconstructies, overheersend aanwezig zijn.

In haar werk maakt Risk gebruik van het figuur, storend bekende kleding en landschappen om te deconstrueren - of misschien te reconstrueren - en van geïdealiseerde beelden van mannelijkheid en vrouwelijkheid, waardoor vaak een toestand van ambivalente "femanliness" ontstaat. Tracht zij het perfecte beeld te bereiken van een lesbische malboro-vrouw met vleugjes van een vrouwelijke James Dean? Of vraagt ze ons om onze gedachten te laten gaan over hoe Hollywood ons manipuleert? En tart het stoere stierenvechtersbeeld de seksistische grootspraak van Hemingway of weerspiegelt dit een regelrechte bewondering? Soms is dit moeilijk te zeggen en misschien hoeft dit ook niet, omdat hierin de aantrekkingskracht van de werken ligt.

Het werk van Risk is geïxposeerd in talrijke Europese landen, de VS en Japan, maar is nog niet zo bekend in het Verenigd Koninkrijk.

Silvia Russel leeft en werkt tussen New York en haar geboorteland Nederland. Zij werkt hoofdzakelijk in het medium tekenen. Haar werken worden geproduceerd door een gestructureerd proces. Ze maakt minstens een tekening per dag, waarna ze hen gebruikt in gefilterde vorm in groeperingen ervan.

Deze werken die, tot onlangs, redelijk klein van formaat waren, worden vaak geproduceerd als een snel antwoord op de gebeurtenissen van haar dag. Soms worden ze individueel getoond soms in groepsverband als een installatie direct op de muur van de tentoonstellingsruimte.

Vrouwelijke figuren en representaties van vrouwen - misschien autobiografisch - zijn een leidend motief. De tekeningen zijn zelden uniform, vaak verschillen zij van formaat, methodiek of kleur. Maar wanneer als een geheel gezien lijken zij zekere karakteristieken te delen. Het kleurgebruik en inhoud voelt instinctief aan en geheel niet ontworpen. Ze

she asking us to think about how Hollywood manipulates us? And does the bullfighter imagery challenge the sexist swagger of Hemingway or reflect a blatant admiration? Sometimes it is difficult to tell and perhaps one does not need to, since therein lies the power of the work to arrest.

Risk's work has been shown in numerous European countries, the USA, and Japan, but is little-known in the UK.

Liz Chute (The Cookery Club) Rotterdam artist Liz Chute's work addresses gender in a lateral yet clear way. Her work usually uses a mode of address that puts the common and stereotypical ways in which women experience visual culture, design, and even science at the center. Providing a sly take on the way in which women's magazines and media address/manipulate women using traditional roles and activities, her work or specific bodies of work usually incorporate an element of 'women's' mass culture.

For example, in a performance/installation called Elixir, presented during the Rotterdamse Festivals, Chute designed and packaged a 'life elixir' that was then presented, complete with sweeping promises, to the public from a specifically constructed mobile stand. A direct reference to the visual culture of commercial cosmetic promotions, the piece subverted the phenomenon, raising questions about its relationship with women.

Liz is perhaps best-known, however, for the body of work called The Cookery Club (a long-term collaborative project with Sander Dijkstra). The name itself alludes ironically to the diminishing of a mass female contribution to popular visual culture. This idea is also present in the mode of the work. Combining photography, performance, and installation practice, the common feature of this work is the use of materials generally used for cake decoration, pastries, and sweets. Using materials like spun sugar to create structures that are often large and sprawling, most frequently referring to human anatomical parts and medical science, this work immediately raises questions about women's roles, the gender-codified body, and their respective relationships to activities such as art, design, and science. In a site-specific work for Museum Boijmans van Beuningen

voelen zelf reflectief aan of de inhoud transparant is of niet.

De suggestie van tiener doodles op geparfumeerde pagina's van een dagboek en gefragmenteerde 'displays' op miljoenen slaapkamermuren worden evident wanneer getoond in groepsverband. De tekeningen vragen ons de aandacht voor een proces van een jonge vrouw die op haar eigen identiteit reflecteert.

Meer recentelijk lijkt zij met haar werk juist de andere kant van het spectrum te onderzoeken; tekeningen van groot formaat waarin de sombere zwaarheid van de zwarte lijnvoering zware vrouwelijke figuren alleen staan of in een juxtapositie met een uitgesproken kleur.

large human organs made from sugar were presented within an installation, sprawling from and around medical equipment.

On another level, Chute's work can be taken as a comment on the gender politics arising from Dutch traditional beliefs about the relationship between art and science. The much-studied tradition of Dutch anatomical painting and its relationship to science is both long-established and deeply male in its gaze. Chute's work can be read as a questioning of such culturally engrained narratives in which men are allocated all the achievements. Cookery is, after all, a form of domestic chemistry.

Silvia Russel lives and works between New York and her native Netherlands. She works primarily with drawings. Her works are traditionally produced through a structured process: she makes at least one drawing each day and then uses her prolific output to produce filtered showings of the work.

Silvia's works, which until quite recently have been fairly small, are often produced rapidly to respond to the events of her day. They are sometimes shown individually and sometimes as an installation directly onto the wall of the gallery, so that a greater whole being is built up out of the individual drawings.

Female figures and representations of women perhaps autobiographical are a strong feature of her works. The drawings are seldom uniform, often varying in method, materials or color, but taken as a body of work they seem to share certain characteristics. Their use of color and content feels instinctive rather than designed; they feel self-reflective whether the content is transparent or not.

The suggestions of teenage doodles on pages of perfumed journals and fragmented displays on a million bedroom walls become all the more apparent when they are shown in the grouped installations. They ask us to consider the process by which young women reflect on their own identity, in formation, through images produced by their own hands.

More recent works have seen a move to the opposite end of the spectrum: large-scale drawings in which the sombre heaviness of

black lines defining heavy female figures
stands alone or in juxtaposition to garish
color.